

פז:

עין משפט
גר מצוה

לֵב א מִי פֶּסֶח מִהֵלֵל
אִישׁוֹת הֵלֵל יֵל פֶּסֶח
פֶּסֶח נֵל מִשׁוּעֵי אִישׁוֹת פֶּסֶח
קֶסֶח פֶּסֶח ג:
לֵב ב מִי שֶׁסֶּה הִלְכָה יֵל
מִשׁוּעֵי שֶׁסֶּה פֶּסֶח ה:

תוספות רי"ד

[illegible]

(י"ג ג ושה) ה"פ תנעוטי מחר' דלע
 מנ' אחר' נחת רוח עמית' לבעל'
 אלימלח' נחת רוח נכס' דלע
 שורוק' לגמרי כל שכן דהר' לא איב'
 דלע קאמר תנעוטי שחר נכס'
 דאין מקחו בטל אלא דמילתא
 דפשיטא: הו' דאין מקחו בטל אלא
 בנאות' ג' שדות דה' כל ארס מוכר
 בקרקעות המועדות וממילא דענא
 דרדוק' בנאות' שט' שדות קמי דמקחו
 בטל ומשום תנעוטי שחר נכס' דאין
 מקחו בטל לא אטערק' ליה לאוקמו'
 בנאות' ג' שדות אבל קשה לרשב"א
 דהרי מנ' למימר דפשיטא לא דנשאר
 נכס' אין מקחו בטל ה' מקמי
 דמוקמינ' ארס בנאות' ג' שדות
 הו' כ"ד דמייר' בשאר נכס' אע"ג
 דקמי מקחו בטל: **ואם** אינא יחד
 א"ה שיעור גבורה ב' הו' אולי וסמך
 לה כאלו גבה' והסירה לו:

ולמעמיד. פירוש דלא אסקת
אדעתך ממחני' דמשמע הכי
לא יאמר לה הכי כתובתך מונחת
על השלחן כדי למכור השאר אלא כל
נכסיו אחראין לכתובתה ואינו יכול
למכור שום דבר:

אלה עצה טובה קשמעט צו
 פ' קונטרסעס שמה אצדו
 המטלטלין ומנאחלם שלא בכוונה ויכר
 לכבוד כבודה אחרת ולא איתו אלה
 לר' מאיר דלמריס אסור לאדם להשהות
 את אשתו ענה אמת שלא כבודה
 ונאחל לר' עזה טובה שמה תחא
 קלה בעיניו להוציאה לרעבא' נראה
 דגבי אשתו היא עזה טובה שאם יחד
 לה מטלטלין לא יוכל להוציאה לכך
 טוב לו שיהי' כל נכסיו אחרצין לכבודה
 ויוצא אלו לבסוף דלמריס טעמא
 דרבי אבה משום איהא דרבי טעמא
 דמתנין נמי משום איהא דרבי בינתמו
 בין בנשמו: **לא** יאמר הוציא ואני
 יורש הוזהרת. וא"ת הממול לנשים
 דהא אמרינן המוכר שטר חוב לחביו
 וסוד ומחלו מחול ואפי' יורש מוחל
 וי"ל דלאני הכא דלמי יורש אלה מכחה
 א' נמי כר' מאיר דלמי דינא דגרמי
 ומגבי ביה דמי שטרך מחל' דלמריס

לקמן (דף פו.):
ודלמא דשבא ליה עבדו ליה.
פירש בקונטרס שמהל

הקרבן קיימת ואכלן פירות וקשה ללא
אחיו ונראה שטעם ענין עבדו היה לדידי
וזהו ויחלף יומי שלח כחל לה דקדאי
כל כך כשם לה פירות מנכסי בעלה
יהיה מוכר ממאז טעמא משום דטעם
דחבובא. אומר דלא אמר ר' לר
דנמייה פליגי וליבא ליתמר דלר"מ
ממנו כאלו הוו מקרקעי עוד הדשת
דשחמטרייזי אינה בעיה דגריטא דלר
טעמאן על האנוסה (יבמות דף עט. ופסלי)
משחמטריז לנכסיה וישאלה אר (אשכנזי)
יש נחלין (יב"ד דף קלג.) דדייק הש
בירא דהוא דלוריימא אינה נזונה א

האשה שנפלו פרק שמיני כתובות

נחת בגירושין ובמיטה לכך
שפה וג' שדות לאו למעוטי
ס עד שעת טריפה א' ויש
בטל לאלתר ובחזקת הבתים

ואי סלקא דעתין נתנה כתובה לגבות מחיים
בניחוד לה שיעור כתובה והשאר לזיבין
ולמעמד ולותבה ממתני' לא יאמר לה הרי
כתובתך מונחת ליד על השלחן אלא כל
נכסיו אחראין לכתובתה התם ^עעצה טובה
דקא משמע לן דאי לא תימא הכי ס'פא
דקתני וכן לא יאמר אדם לאשתו הרי
כתובתך מונחת ליד על השלחן אלא כל
לכוני הכא נמי דלא מי' מובין אלא עצה
טובה קמשמע לן הכא נמי עצה טובה קמ"ל
אלא דרבי אבא קשיא דרבי אבא נמי לא
קשיא משום אביה הוא גברא דנפלה לה
כימה בפומביה אביה בעי אוהו למספלה לה
בבגנא מיניה א"ל מאי דעתך משום נכסי
אנא נכסי פליגא לך "אמר רב יוסף כיון
דאמור רבנן לא לזיבין אע"ג דזבין לא הוה
זביניה וזבי דתניא מי שמת והניח שומרת
יבם והניח נכסים במאה מנה אף על פי
שכתובתה אינה אלא מנה לא ימכור שכל
נכסיו אחראין לכתובתה אמר לה אביי וכל
היכא דאמור רבנן לא לזיבין אע"ג דזבין לא
הוה זביניה וזבי והתנן כ"ית שמאי אומרים
תמכור וכית הלל אומרים לא תמכור אלו
דאלו מודים שאם מכרה ונתנה קיים שלחוה
לקמיה דר' חנינא בר פפי שלחה כדרב יוסף
אמר שלחי אטור ר' חנינא בר פפי כ"פיה תלה
אמר שלחי לקמיה דרב מניומי בריה דרב
נחומי שלחה כדאביי ואי אמר בה רב יוסף
טעמא אחרינא שלחו לי נפק רב יוסף דק
ואשכח דתניא הרי שהיה נושה באחיו ומת
והניח שומרת יבם לא יאמר הואיל ושאי
יורש החזקתי אלא מוציאין מיבם ויפק בהן
קרקע והוא אוכל פירות א"ל אביי דלמא
דטבא ליה עבדו ליה א"ל תנא תני מוציאין
דאית אמרת דטבא ליה עבדו ליה הרור
ששלחוה קמיה דרב מניומי בריה דרב נחומי
אמר להו הכי אמר רב יוסף בר מניומי אמר
רב נחמן זו אינה משנה מאי טעמא אילימא
משום דהו להו מטלטלי ומטלטלי לכתובה
לא משעבדי דלמא רבי מאיר היא דאמר
מטלטלי משעבדי לכתובה ואלא משום
דאמר לה את לאו בעלת דברים ידי את
דלמא

משה ה'א: אלה. לה' א'י
דמ'י אחר לה לא בעלת דר'
ולא יהי יראון הלקוחות שמו
יבחו לא נפסד ללקוחות: רב'
ה' יוסב במקום אחי קאי' ה'
למנוח ובמקדשי מ' דא"ר'
דגבי מיניה אפילו מגלימא ד'
שמועדי כ"ש לר"מ לא מ' ו'
בית ללמ' כתוב כ"ד כ' ח'
דפסחים (ה) א' ממנוגל' ו'
ו' יחזות מחנת שבי' מרע'
ירא ו"ל דהיא דיבמות א"ר'

מחשם דלא יתנה כחובה ליגבות מחשם
ואומרי כדרייהא אומרי ממנה; ומשי
גמי איכא לשנוי דלאו דינא קמי אלא
תה: **על פסוקן**. קן מעות נהו משמעם
בהן אלס דלאו שולחני: **הכי נמי דלא**
מני מובין. בתמיה הא אוקימנא
להדיא בלחון שלש שדות. אבל מי שלא
כתב עלוי ייחד מוכר הכל ואינה יכולה
לעכב ועלי וטעמא מחשם דכתב לא
דקאי ודקנאז ומיהו כשימות או
יגרשנה טרפה לקוחות: **על פסוק**.
שמה יאכרז המטלטלין ומחלאת בלא
כחובה וארז לכחוב כחובה אחרת:
אלא דריי אלא פסא. אדמגרש לא
ייחד לה שהרי גירושין גנאי הן לשניהם
אלא ודאי טעמא דלא יתנה כחובה
להגבותה מחשם: **מחשם איכא**. המייחד
לאשמו או קרקע או מטלטלין נותן
ליבת עולם ביהיה דפסרה עיניו
נותן בגירושין אבל זה שמגרש על
מנת שחיה ידעה דלא עשה אלא
למכור ופסרה לה איכא: **דפסלה ליה**
יבמה. דמזה בגדול לייס: **בטא**
אחור. הקטן ממנו: **למיפסלה בגיטא**.
חורק לה גט ופסרה על כל האמין
כדלחמיין **לפס"ק** דביבמות: **מחשם**
אחור פסלה בעינין שחיה פסלה
אחור כגכסי חלי דכתיב (ויבמות 97 ט.)

היונם את יצמתו וזה בנכסי ארץ:
פליגט לך. כאלו אני חולק לה ולא
אטול אלא כמחן: **ביון דאמור בכנן**.
יבטת יבס אין היבס רשאי למכור
דאמור' לקמן בשמעטין מי שמת
והיבס שומרת יבס כר': **אע"ג דביון כר'**.
ומה ששעה זה שהנהגה עמו לחלוט לו
וקנו מידו הרי הוא כמכור: **דיס**.
מומס. כלומר בנה יפה והנאה את
דבריו ומה טעם נתן זה כששלחה:
שנה דראבוי. הריבא דרזין זביניה
זביני: **ומס**. הנושא המלוה: **לאל**
יאלס. היבס המחזיר המעוט: **הואלס**
ואני יורס. שאכנס את אשתי ואזכה
בנכסים: **הקוקסי**. בחזק זה ולא אשלמנו
עוד: **דעבא ליה עברו**. עשה טובה
שהיה חקקת קיים לו ועלמית ואל
יואל המעוט כהואלס: **מנא הני**
מוזיאין. דמשמע על כרחו: **אינא**
משנה. לא שנית משנה זו בנית
המדרש של כחמים ולא שמרין עלה
במדי: **דלמא רב סא**. כמנ"ה: **דקתי**
גבי כספס ופירות תלושין ילקח בזה
קרקע ואפי' לא תפסה אלא משעבדי
לכוננתה ואפי' לא קיימא לא כר"מ
בהא מהיו גבי מוזיאין לילא מאלן
דפליג אי מקרקעי נניחו ולעולם

מסורת הש"ס

(א) [לקמן ט: זא. גיטין כב: כ"ב כח: כט. קי"ח. קס: ע"ט חולין קלו: עירובין לט: (ב) [לעיל עח: (ג) [עירובין ט: (ד) [יבמות לט. קדושין סה: (ה) [כ"ב מט: (ו) [ז"ל כס"ה דיבמות ז: (ז) [לעיל עט: (ח) [לעיל נו: (ט) [לקמן סה:]

הגהות הב"ח

(ה) תוב' ד"ה ר' מאיר וכו'
כ"ש מחלטטלי דמקבל
מתנה. נ"ב כפ' נערה דף
מש ע"ב ד"ה הוא ואשתו
וכו' סתמו התוס' דליכא
למימר דכ"ש לא היו וכו'
הדן מיהא דהו"ע ע"ש ולק
סתמו סתמו סתמו שסתמו
על מ"ש שם:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א תוב' ד"ה (נע"ל)
מגרשה בנט וכו' ויש
לישב פי' הקונטרס. פי'
בטיק דף מא' ע"ל תד"ה
אשה וכו' עד סוף הכתוב
ודו"ק:

מוסף רש"י

דאמער
משעבדי לכתובה. נבי
שומרת יום שכתובה על
נכסי בעלה הראשון היח
אחיו משותף ילקח בהם
קרקע והוא אוכל פירות
(דע"ר פ.) אלמא משות
משעבדי לכתובה (קדושין
סנה.)